

D ů v e d y:

Stěžovatel se odkazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení a dodává se k vývodům rekursu toto: Odporuje spisům tvrzení stěžovatelova advokáta, že nebyl obeslán k odstranění formální vady a že mu nebyl oznámen účel obeslání, neboť v obsílce jest ve spise výslovně udán předmět, totiž »odstranění formální chyby podle §§ 84 a 85 c. ř. s. Ale ani na tom by nezáleželo, protože podle protokolu (§ 215 c. ř. s.) byl advokátovi oznámen předmět výsledku, načež prohlásil, že sice jeho jméno na odvolacím spise podepsal koncipient, ale že ho k tomu jednou pro vždy zmocnil a že proto odvolací spis pro zbytečnost nepodepíše. Věděl tedy velmi dobře, oč jde, a nebylo třeba, by mu byl příkaz krajského soudu předložen k nahlédnutí. Ostatně, nevěřil-li, ač k tomu neměl příčiny, mohl si vyžádati nahlédnutí do příkazu odvolacího soudu. Při tom se podotýká, že odstranění formální vady v podáních, která mají býti předložena nadřízenému soudu, na př. odvolací spis podaný bez podpisu advokáta, má býti opatřeno soudem první stolice (§ 89 odst. 5 jed. ř.). Odepření podpisu jde tedy na vrub advokátův. Marně se snaží stěžovatel dáti jasnému zákonnému předpisu jiný smysl; § 467 první odstavec čis. 5 c. ř. s. nařizuje, že odvolací spis musí obsahovati podpis advokátův. Totéž nařizuje § 75 čis. 3 c. ř. s. pro všechna podání v advokátském sporu. Z vlastního významu slov v jich souvislosti a z jasného úmyslu zákonodárce (§ 6 obč. zák.) vyplývá, že advokát musí vlastnoručně své jméno na podání podepsati. Také podle § 294 c. ř. s. činí soukromá listina, pokud jest podepsána vydatelem, plný důkaz o tom, že prohlášení v ní obsažené pochází od vydatele; žádá se tedy podpis vydatelův. Tvrzení stěžovatelovo, že stanovisko odvolacího soudu by vedlo k vážným nepřístojnostem, nejen není správné, opak jest pravdou. Svým podpisem přejímá advokát zodpovědnost za obsah podání, což by stěžovatel asi velmi rychle chápal, kdyby šlo o podání, pro které by mu jako advokátovi byl uložen na př. trest pořádkový (§ 86 c. ř. s.) nebo v dovolacím řízení trest pro svévoli (§§ 512 a 528 druhý odstavec c. ř. s.). Netřeba se obíratí otázkami, co by bylo právem, kdyby advokát přišel náhle o obě ruce nebo kdyby někdo podepsal směnku cizím jménem s jeho souhlasem a zmocněním, protože tyto případy tu nenastaly. Předpis § 467 čis. 5 c. ř. s. jest ovšem předpisem formálním, ale tato forma patří k podstatným náležitostem opravných spisů v advokátském sporu (§ 27 první odstavec c. ř. s.), takže soud ji nemůže ani prominouti ani zmírniti.

Čís. 9399.

Obchodní pomocníci (zákon ze dne 16. ledna 1910, čis. 20 ř. zák.).

Byl-li služební poměr zrušen řádnou výpovědí, nelze přiznati podíl na zisku, byl-li ve výpovědní době podnik pasivním.

Obchodní pomocník pozbývá nároku na placenou dovolenou, neuplatní-li nárok na dovolenou včas.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čis. 91 sb. z. a n.).

Po skončení služebního poměru lze se vzdátí nároku na odměnu za práci přes čas.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1929, Rv II 102/29.)

Žalobce byl zaměstnán jako sazeč v závodě žalovaného od září 1926 do 22. února 1928, kdy dostal výpověď. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se na žalovaném zaplacení podílu na zisku za výpovědní dobu (od 23. února 1928 do 30. června 1928), odměny za práci přes čas, jakož i úplaty za to, že po celou služební dobu u žalované neměl dovolené. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Odvolatel brojí proti zamítnutí žalobního nároku na 5% podíl ze zisku a dovozuje nesprávnost názoru prvního soudu poukazem na ustanovení § 29 (2) zákona o obch. pom., z něhož prý plyne, že se nárok zaměstnance stává splatným jeho výstupem ze služby, čímž jasně dává na jevo, že nelze plat za výpovědní lhůtu počítati podle toho, co se v závodě zaměstnavatelově udá po dni výpovědi. Pro tento úsudek nemůže však odvolatel z ustanovení § 29 (2) cit. zák. nic dovoditi. Neboť, i když podle zmíněného zákonného ustanovení jest celý plat dospělým ihned po zrušení služebního poměru a jest zjištěno, že podíl na zisku jest součástí platu, není tu přece předpokladu pro použití §§ 29 a 31 zák. o obch. pom. na tento případ a pro přiznání tohoto nároku žalobci, poněvadž bylo zjištěno, že služební poměr byl zrušen řádnou výpovědí (nikoli propuštěním), a bylo dále zjištěno, že za dobu, za kterou odvolatel tento nárok uplatňuje, t. j. od výpovědi 23. února 1928 do 30. června 1928 byla tovární oddělení žalované firmy, v nichž žalobce před výpovědí pracoval a na jejichž zisku měl míti podíl, pasivní. Služební poměr žalobcův nebyl zrušen propuštěním, nýbrž řádnou výpovědí a nebylo proto zapotřebí prováděti důkaz o tom, že žalobcovo propuštění bylo bezdůvodným. Pokud se odvolání zabývá zamítnutím nároku na odměnu za práce přes čas, nelze rovněž s jeho vývody souhlasiti. Jest sice zjištěno, že žalobce práce přes čas konal, jest však také zjištěno, že měl týdenní mzdy 700 Kč a že žalobce měl podle smlouvy vykonávati veškeré sazečské práce při sazečském stroji, že se při sjednání smlouvy o práci přes čas nemluvilo a že právě vzhledem k této době pracovní byla sjednána tak vysoká týdenní mzda. Z toho zřejmo, že odměna za práci přes čas jest již ve smluvené odměně za veškeru práci. Bylo dále zjištěno, že žalobce tuto mzdu bez námitek přijímal po celou dobu pracovní a že při vyúčtování svých nároků na konto tohoto nároku nic nežádal. Předpisy zákona čís. 91/18 nezakazují, by smluvní strany odměnu za práci přes čas nepaušalovaly, a poněvadž ze skutkového zjištění plyne, že si obě strany byly toho vědomy, že ujednaná týdenní mzda zahrnuje v sobě odměnu za práci přes čas, nemá žalobce právo žádati za tyto práce přes čas odměnu. Kromě toho jest sdíleti i názor prvního soudu, že se žalobce tohoto nároku po výpovědi při konečném vyúčtování svých nároků vzdal, a bylo proto odvolání v tomto směru shledáno neopodstatněným. O nároku na placenou dovolenou, který byl ža-

lobci přiznán jen za dobu jednoho týdne, dovozuje odvolání, že, když zaměstnanec neobdrží dovolenou, která mu podle zákona přísluší, je tím zaměstnavatel na úkor zaměstnance obohacen. a že, když zaměstnanec byl za roku bezdůvodně propuštěn, má nárok na alikvotní část dovolené. Jest souhlasiti s právním názorem prvního soudu, že se tento žalobcův nárok musí posuzovati podle předpisů zákona o obchodních pomocnících a že zákon o obch. pom. nemá ustanovení obdobného § 10 zák. čís. 67/25 a že důsledkem toho pozbývá zaměstnanec nároku na placenou dovolenou, neuplatní-li nárok na dovolenou včas, t. j. v dorozumění se zaměstnavatelem a hledíc k době přiměřené provozovacím poměrům v závodě. Žalobce nemůže však tento nárok uplatniti ani podle zák. čís. 67/25, poněvadž, jak shora bylo zjištěno, byl jeho pracovní poměr zrušen řádnou výpovědí proto, že odmítl pracovati s novými situacemi, což jest důležitým důvodem, opravňujícím zaměstnavatele ve smyslu ustanovení § 27 zák. čís. 20/10 k okamžitému propuštění zaměstnance ze služeb. V takovém případě neměl by žalobce ve smyslu ustanovení § 11 zák. čís. 67/25 nároku na placenou dovolenou, kdyby se jeho služební poměr měl posuzovati podle předpisů zákona o placené dovolené zaměstnanců. Žalobce se ostatně tohoto nároku po výpovědi při konečném vyúčtování svých nároků vzdal.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po právní stránce posouzena byla sporná věc odvolacím soudem správně, dovolací soud schvaluje věci i zákonu vyhovující důvody napadeného rozsudku. Ustanovení § 29 (2) odst. zákona ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák. o obchodních pomocnících mluví sice o »zrušení« služebního poměru, ale činí tak v souvislosti s odstavcem prvním, že se totiž ustanovení to vztahuje na případ, když zaměstnavatel propustí zaměstnance bez důležitého důvodu nebo když jest zaměstnavatel vinen předčasným zaměstnancovým vystoupením ze služby. Odvolací soud právem poukazuje k tomu, že dovolatelův poměr služební nebyl zrušen propuštěním, nýbrž řádnou výpovědí. Proto nedopadá svrchu citované ustanovení a rozhoduje zjištění, že za dobu od výpovědi, od 23. února 1928 do 30. června 1928, byla tovární oddělení žalované firmy, ve kterých dovolatel před výpovědí pracoval a na jejichž zisku se měl podle služební smlouvy účastniti, pasivní.

Nároku na odměnu za práci přes čas nelze se sice platně vzdáti, aniž lze ve přijímání mzdy bez námitek po dobu služební spatřovati mlčky uskutečněné vzdání se nároku na zaplacení práce přes čas, to však jen za trvání služebního poměru, tedy v době, ve které by uplatňování takového nároku bylo spojeno pro zaměstnance po případě s těžkou újmou existenční, nikoli po ukončení služebního poměru, kdy zaměstnanec může takový nárok uplatniti bez obav hrozící újmy.

I pokud jde o dovolatelovy nároky na náhradu za dovolenou, vyložil již odvolací soud správně a výstižně, proč dovolateli nelze vyhověti.

Stačí tedy, bude-li dovolatel odkázán ke správným důvodům rozsudku i po této stránce, ač ovšem nelze souhlasiti s důvody, že by ani podle zákona o placené dovolené čís. 67/25 sb. z. a n. neměl dovolatel nárok na placenou dovolenou.

Čís. 9400.

Povaha »a meta« obchodu.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1929, Rv I 37/29.)

Žalující akcionář domáhal se na žalované akciové společnosti podílu na zisku z t. zv. »a meta« obchodu. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c. N e j v y š š í s o u d uvedl ohledně povahy »a meta« obchodu v

d ů v o d e c h :

Povaha »a meta obchodu«, t. j. obchodu na společný zisk a ztrátu nepřipouští, by společník vedoucí obchod zvyšoval svůj zisk účtováním nižších cen na úkor smluvníka, t. j. společníka. Pro poměr stran rozhodné jsou ne ceny podle názoru vedoucího společníka přiměřené neb obecné, nýbrž ceny skutečně placené.

Čís. 9401.

Listina, již vydala obec jako pronajimatelka obecních pozemků, není listinou veřejnou, nýbrž listinou soukromou, jejíž průvodní moc uvažuje soud volně podle § 272 c. ř. s.

Z ustanovení stanov spolku, že přestává býti členem, koho výbor vyloučí pro poškozování zájmů spolku nebo pro neplnění stanov, nelze vyvoditi, že není k vyloučení člena ze spolku oprávněna i valná hromada. Do usnesení valné hromady spolku o vyloučení člena není přípustným rekurs k správním úřadům.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1929, Rv I 1599/29.)

Žalovaný byl členem žalujícího spolku a jako jeho člen používal zahrádky, jež byla žalujícímu spolku pronajata pražskou obcí. Usnesením mimořádné valné hromady žalujícího spolku byl žalobce ze spolku vyloučen. Proti žalobě o odevzdání zahrádky, namítl žalovaný jednak nedostatek aktivního oprávnění žalobcova ke sporu, ježto prý zahrádku nenajal od pražské obce žalující spolek, nýbrž ústřední svaz zahrádkových kolonií, jednak že se usnesení o jeho vyloučení ze spolku nestalo právoplatně. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl, o d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by o odvolání dále jednal a znovu rozhodl.